

2
♣

ILUZIONISTI

Neil Patrick Harris

Príbeh druhý

FRAGMENT

♣
7

Iluzionisti 2

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Neil Patrick Harris

Iluzionisti 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ILUZIONISTI

Príbeh druhý

ILUZIONISTI

Neil Patrick Harris

Príbeh druhý

FRAGMENT

Text and illustrations © 2018 by Neil Patrick Harris
Story illustrations by Lissy Marlin. How-To illustrations by Kyle Hilton
Cover art copyright © 2018 by Neil Patrick Harris
Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.
All rights reserved.
Translation © Mária Havranová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1757-1
ISBN e-knihy 978-80-566-1819-6 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1820-2 (1. zverejnenie, 2020) (mobí)
ISBN e-knihy 978-80-566-1818-9 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

*Tentoraz pre Harper a Gideona,
lebo Gideon bol v minulej knihe uvedený ako prvý
a Harper to nepotešilo.*

OBSAH

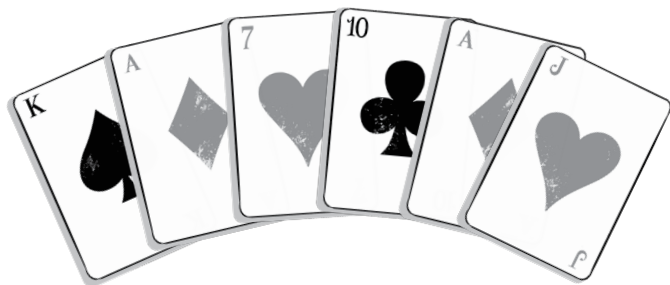
JEDEN: druhý raz na prvom mieste, lebo toto je druhá kniha	15
DVA: druhé druhé miesto v poradí	26
TRI: prvé miesto po druhom (nie po druhý raz - vnímate ten rozdiel?)	29
ŠTYRI: nie tri	38
PÄŤ: toľko prstov mám na pravej ruke. Vlastne, to tu nie je dôležité	54
ŠEŠŤ: ak vynásobíte druhú kapitolu treťou, dostanete túto	61
SEDEM: tá po predchádzajúcej	69
OSEM: tá pred ďalšou	76
DEVÄŤ: niekto to vôbec ešte číta?	91
DESAŤ: to je počet všetkých mojich prstov na rukách! Stále však na tom viac-menej nezáleží	100
JEDENÁŠŤ: alebo 2 rímskymi číslicami, no to je mäťúce	112
DVANÁŠŤ: to je tucet, ale hádam nie tuctová kapitola	118
TRINÁŠŤ: počet kariet jednej farby	129
ŠTRNÁŠŤ: túto nájdete na 130. strane	130
PÄTNÁŠŤ: prečo sa nehovorí pätnásť? O tom už dávno premýšľam	136

ŠESTNÁŠŤ: naozaj to ešte čítate?	149
SEDEMNÁŠŤ: rok pred plnoletosťou	155
OSEMNÁŠŤ: alebo bez dvoch za dvadsať	164
DEVÄTNÁŠŤ: dokážete si predstaviť, že by kniha mala dať tomu osemdesiat kapitol?	170
DVADSÄŤ: to by bolo zhruba o päťdesiat kapitol viac, než by mala mať	176
DVADSÄŤJEDEN: tak mi napadá...	182
DVADSÄŤDVA: či v minulej knihe...	190
DVADSÄŤTRI: bolo tiež toľko kapitol?	204
DVADSÄŤŠTYRI: už ich je nejako priveľa	214
DVADSÄŤPÄŤ: uffff	222
DVADSÄŤŠEŠŤ: moment, toto je pekné číslo, dvadsaťšesť je červených kariet v balíčku	228
DVADSÄŤSEDEM: alebo dvadsaťsedem, ak počítate aj žolíka	238
DVADSÄŤOSEM: počkať, je žolík červený?	254
DVADSÄŤDEVÄŤ: díval som sa a - niekedy áno	261
TRIDSÄŤ: posledná kapitola! Zvládli sme to. Uf! Teraz už otočte stránku	266

VITAJTE SPÄŤ!

Áno, ty... ty s tými strapatými vlasmi a touto knihou v rukách!

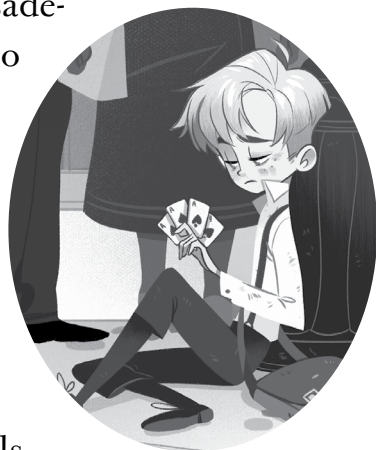
Komu inému by som to hovoril?

Vrátil si sa! Aj vy ostatní! Rád vás vidím! Už je to pekne dávno, čo vás poznám. Stavím sa, že hľadáte únik pred všednosťou a zaujímajú vás ďalšie dobrodružstvá, ďalšie hádanky, ďalšia *em-á-ge-i-a*. Tak už nehľadajte. Mám pre vás nový príbeh... A aký!

Dúfam, že si pamätáte všetko, čo sme riešili v minulej knihe. Ľahšie sa dostanete do deja...

Potrebuje si to pripomenúť? To nie je problém!

Začneme naším skvelým obsadením. Pamätáte sa na chlapca so šikovnými prstami? Na **Cartera Locka**, tú sirotu, eso na kartové triky, ktorý dokáže zariadiť, aby veci zmizli – a zasa sa objavili? Neveril na skutočnú mágiu, kým nenaskočil do vlaku, ktorý ho odviezol do mestečka Mineral Wells.

Tam sa na každom rohu dali vidieť úžasné veci – od cirkusových stanov po skvostnú halu hotela v rezorte Veľké duby na kopci nad mestom.

Jeho kamarátka **Leila Vernonová** je mladá hnedooká majsterka únikov, ktorá sa tak ľahko vyslobodí z pút a zo zvieracích kazajok, akoby sa s nimi hrala od kolísky. Určite to nijako nesúvisí s paklúčmi pre šťastie, čo jej dali otcovia, s ktorými býva nad Magickým obchodom na Hlavnej ulici.

Nezabudnime na **Thea Steina-Meyera**, nadaného husľového virtuóza, ktorý pomocou

husľového sláku prinúti predmety levitovať. Áno, hudba býva balzamom na dušu, najmä ak ju sprevádzajú kúzla. Theo len zriedka ukazuje svoju kráľovsky serióznú tvár v Mineral Wells, ak nie je oblečený do jedného zo svojich obľúbených smokingov.

A potom je tu ešte naša malá jedožka **Ridley Larsenová**, ktorej ryšavé vlasy a účes v štýle šialeného vedca krásne dopĺňajú jej prchkú povahu. Dokáže premeniť jeden predmet na iný a zasa naspäť, skôr než povieť *simsalabim*. V priehradke v operadle svojho vozíka má zápisník, aby mohla pracovať na hádankách a vymýšľať tajné šifry, o ktoré sa delí so svojimi kamarátmi. Ak budete veľmi dobrí, možno sa raz o ne podelí aj s vami. (Alebo to už urobila, ktovie.)

A ako poslední (nie významom!) sa predstavili **Izzy** a **Olly Goldenovci**, komediantské dvojčatá, ktoré vystu-

pujú vo Veľkom divadle. Obaja sú pekné čísla – v nejednom význame tohto slova. Ak sa chcete zasmiať, potrebujete práve ich.

V našom predchádzajúcom príbehu, bolo to len prednedačnom – *alebo je to už celá večnosť? Nemôžem si spomenúť* –, Carter, Leila, Theo, Ridley, Olly a Izzy využili svoje kúzelnícke schopnosti na odhalenie drobných krádeží a nakoniec zabránili odcudzeniu najväčšieho diamantu na svete. Týchto šesť veľmi talentovaných detí spojilo sily proti barbarskému B. B. Bossovi a založilo klub s názvom Magickí outsideri.

Tak čo, už sa vám to všetko vybavuje? To som veľmi rád.

Výborne!

Takže už len jedna pripomienka...

AKO...

čítať túto knihu

Kniha, ktorú práve držíte v rukách, je ďalším dielom ságy o našej kúzelníckej bande outsiderov. Tak ako minulé časť, aj táto je plná lekcí z mágie – lekcí, ktoré si môžete precvičovať doma v izbe, v pivnici alebo v školskej telocvični.

Ak nič nevynecháte, príbeh ani lekcie, naučíte sa veci, pri ktorých vašim kamarátom vylezú oči z jamiek. Možno sa budú aj smiať a tleskať. Nie je práve to najdôležitejšie zo všetkého – vyčariť kamarátom úsmev na tvári a dopriať im únik pred každodennou všednosťou?

Znova vás musím požiadať, aby ste si nechali tajomstvo jednotlivých kúzelníckych trikov pre seba. Inými slovami, prosím, nešepkajte ich počas nocí do poklopov kanálov. A nevy Svetlujte publiku, ako sa ktorý trik robí – ani predtým, ani potom, ako ho predvediete. Také vysvetlenie pokazí ilúziu a zrejme sa nedočkáte rovnakého potlesku. A, samozrejme, neprezoďte nič z našich lekcí ani klebetniciam v škole. Nikdy neviete, kedy sa objaví iný kúzelník a zmari výsledky vašej

tvrdkej práce. Kúzelnícka konkurencia vie byť niekedy pekne krutá.

Ak sa potrebujete o nové kúzla s niekým podeliť, hoci aj s najlepšimi kamarátmi, ktorí sľúbili, že udržia tajomstvo – urobte to v klube kúzelníkov, aký majú naši Magickí outsidersi. S tajnými organizáciami je vlastne celkom zábava. Koniec koncov, kto by nechcel patriť do nejakého klubu?

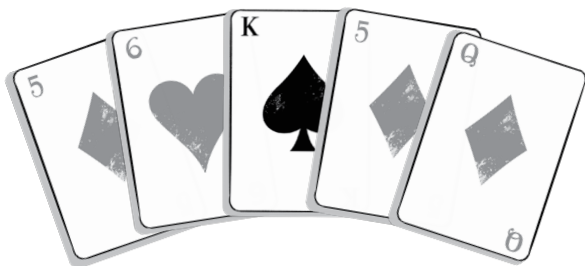
Jednou z najzábavnejších vecí, ktoré možno robiť s ľuďmi očarenými mágiou, je príprava šou. Na to nezabúdajte, keď budete čítať kúzelnícke lekcie na týchto stránkach. Ako by ste pripravili javisko, aby ste ohúrili publikum? Použili by ste veľký červený záves? Alebo by ste začali v úplnej tme, v tajomnej atmosfére plnej napätia? Chceli by ste, aby vaše vystúpenie uvidel niektorý kamarát? Alebo sa vaše predstavenie začne v tichu?

Tieto otázky sú veľmi užitočné, keď pripravujete kúzelnícke vystúpenie, ale hodia sa i vtedy, keď rozprávate nejaký príbeh, ako napríklad ten náš. Osobne si myslím, že najúčinnnejšie sú závesy, padacie dvere, tiene, zrkadlá, hudba, zvukové efekty, hovorené komentáre a hmla. A nezabudnite na vzrušenie z novej cesty.

Ste pripravení zistiť, čo z toho som vybral na začiatok našej šou?

Totiž príbehu?

Tak do toho, otočte stranu!

JEDEN

Leila Vernonová nebývala v Mineral Wells odjakživa. Vlastne sa ani odjakživa nevolala Leila Vernonová. Keď bývala v Sirotinci matky Margaret, jej priezvisko bolo Docová.

No nevolala sa tak po svojej rodine – také priezvisko sa v krajinách hovoriacich po anglicky dáva ľuďom, u ktorých nikto nevie, ako sa naozaj volajú. Keď ju matka Margaret našla, na lístku v prútenej kolíske bolo napísané len jej krstné meno a dátum narodenia. Leilu to však nerozhodilo. Vlastne sa ešte viac než ostatné dievčatá snažila o pozitívny prístup k životu, i keď s ňou ostatní zaobchádzali ako s poslednou onucou.

Preto keď ju v jedno popoludnie niekoľko dievčat

vlieklo po chodbe ku kancelárii matky Margaret, Leila sa hlasno a nespútane smiala. „Ha-ha-ha!“ zadúšala sa, keď ju štípali do rúk. „To štekli!“

V skutočnosti ju to neštekľilo, ale napadlo jej, že ak jej krik začuje niekto dospelý, možno zasiahne. Nepotrebovala okultistické schopnosti, aby vedela, čo jej tie zlomyseľné baby chcú vykonať. Zamykali ju do najtemnejšej komory v celom sirotinci aspoň raz do týždňa len preto, lebo najvyššia z ich partie nedávno usúdila, že sa jej nepáči, aká je stále usmievavá a veselá.

Tá vysoká chovanica si želala, aby bola rovnako utrápená ako ona. A tak ju so svojimi kamarátkami pri každej príležitosti týrала. Leila sa zo všetkých síl snažila nedávať najavo, ako veľmi jej ubližujú, najmä v to konkrétne popoludnie, keď mali pred deťmi vystúpiť *skutoční kúzelníci* z mestečka Mineral Wells. Leila sa na nich celé týždne tešila.

„No tak, dievčatá!“ povedala s núteným úsmevom. „Poďme do herne. Všetci na nás zrejme čakajú. Možno tam budú aj sušienky!“

Jedinou odpoveďou bola čudná ozvena jej vlastných slov. „*Možno tam budú aj sušienky,*“ zopakovalo vysoké dievča posmešne. Ostatné sa len zachechtali a ďalej ju vliekli ku kancelárii matky Margaret.

Leila sa síce snažila zaryť päty do linolea, ale protivníčky boli silnejšie. Podrážky jej topánok zanechávali

na podlahe čierne šmuhy. Najvyššie dievča otvorilo dvere do kancelárie a ostatné ju odtiahli cez miestnosť k známemu vchodu do komory. Vzápätí ju strčili dnu a zabuchli dvere. Leila sa ocitla v úplnej tme. Počula cvaknutie zámky.

„Tak dobre, už to nie je vtipné, pustite ma von!“ zakričala a zabúchala na dvere. „Vy nechcete vidieť kúzelníkov?“

„Jasné, že chceme!“ zavolalo jedno z dievčat cez hrubé drevo. „Práve tam ideme.“

„Pripoj sa k nám... ak to dokážeš!“ navrhlo iné. Zaznel smiech, ktorý Leile pripomínal krákanie vrán vonku na ihrisku. Tyranky odbehli a rozhostilo sa ticho.

Leila vedela, čo sa stane, keď sa chytí kľučky, ale i tak to s nádejou vyskúšala.

Dvere boli zamknuté. Bola sama. Zasa.

Otočila hlavu zboka nabok, ale v úplnej tme nevidela nijaký pohyb. V ušiach jej búšila krv ako vždy, keď ju sem zavreli. V nose ju štípal páľčivý pach vlhkých drevených stien.

V minulosti trvalo aspoň hodinu, kým ju nejaký dospelý objavil skrčenú v kúte komory. A keď ju našli, pokarhanie dostala *ona*, akoby sa do riaditeľkinej kancelárie sama zamkla.

Aby sa upokojila, predstavila si samu seba ako krásnu dievčinu, ktorá je súčasťou kúzelnického

predstavenia – naschvál zatvorená v skrini na javisku ohromí publikum, keď bez stopy zmizne v jedinom záblesku sprevádzanom hlasnou ranou a sprškou iskier.

Premohlo ju zúfalstvo. Kúzelnícke predstavenie bolo to jediné, na čo sa v poslednom čase tešila. Chcela vidieť, ako z čiernych frakov vyletujú biele holubice, ako sa zrazu objavia kytice a ako sa z balíčka vznášajú jednotlivé karty...

Nedovolí, aby jej to tie baby prekazili. Po prvý raz sa im rozhodla postaviť, naozaj sa vzoprieť. Najprv však musela nájsť spôsob, ako sa odtiaľ dostať.

Zašmátrala v tme a pritisla prst ku kľúčovej dierke. Možno sa jej podarí odomknúť dvere zvnútra. V živote neotvorila nijakú zámku bez kľúča, ale čítala, ako to robia hrdinovia rôznych príbehov. Potrebuje nejaké nástroje. Vytiahla si z vlasov sponku, zasunula ju do dierky a chvíľu ňou otáčala zboka nabok. Sponka narážala do zúbkov a Leila počula, ako cvakajú. Bez druhej sponky ich nemohla zovrieť a otočiť mechanizmom zámky.

Druhú sponku nemala. Stála v komore susediacej s *kanceláriou* matky Margaret. Prstami prešla po podlahe. Rozbúšilo sa jej srdce, keď nahmatala kancelársku svorku. Šťastie jej prialo!

Roztiahla ju, strčila hrot do kľúčovej dierky a zatlačila. Sponky cvakali o zúbky, ale stále z nich sklzáli.

O poschodie nižšie sa ozval tlmený potlesk. Predstavenie sa začalo.

„Nie, nie, nie!“ zašepkala Leila. V duchu si predstavila kúzelníkov, ako na javisku vyťahujú králiky z klobúka, premieňajú guľôčky na perly, levitujú so stoličkami a prehadzujú si cez plecia čierne hodvábne plášte. Spoliehala sa na to, že jej zážitok z predstavenia pomôže prežiť ďalších niekoľko mesiacov s úsmevom.

Čím viac sa ponáhľala, tým horšie sa jej so sponkami v kľúčovej dierke manipulovalo. Ubiehali minúty a Leily sa zmocňovala beznádej. Nikdy odtiaľ neunikne.

Bála sa, že vystúpenie sa skončí, skôr než sa dostane von. Už chcela nástroje podráždene odhodiť, keď tu začula hlasné cvaknutie a dvere sa pootvorili. Nadšene zakrepčila.

Na schodisku počula hlas prichádzajúci zdola: „A teraz naše posledné číslo...“ Potlesk zosilnel. Leila prebehla polovicu schodov, ale tam sa zarazila. V herni bolo niekoľko radov stoličiek obklopujúcich pódium, na ktorom sedel muž v čiernom obleku, s vysokým cylindrom na hlave. Z pliec mu splýval čierny plášť, a keď pohol rukami, zavlnilo sa na ňom červené hodvábne lemovanie. Mal snehobiele vlasy a rovné čierne fúzy. Leila sa posadila na schod a sledovala muža pomedzi drevené stĺpiky zábradlia.

Vy už určite viete, kto to bol, ale Leila to nevedela. Vtedy po prvý raz uvidela pána Vernona a ten pohľad jej vyrazil dych. Spomínate si, ako sa s pánom Vernonom prvý raz stretol Carter? Bolo to v ten večer, keď prišiel do Mineral Wells a snažil sa splynúť s davom pri Bossovom lunaparku. Jeho obratnosť – to, ako prevracal dve mince na kĺboch prstov – Cartera ohromila.

Leila práve sledovala, ako dvaja asistenti pevne priväzujú pána Vernona ku kovovej stoličke, a cítila ešte niečo hlbšie než Carter. Bola si istá, že jej v úniku z komory pomohol osud, aby jej umožnil vidieť tohto muža.

Asistenti mali tváre zakryté tenkou čiernou látkou. Najprv mu pripútali členky k nohám stoličky a okolo jeho tela a operadla stoličky omotali dlhú reťaz, tak aby mal paže pritísnuté k bokom. Potom konce reťaze spojili pevným visiacim zámkom, ktorý mužovi visel na hrudi; v tej chvíli sa deti v hľadisku nahlas nadýchli. No a keď mu ešte pretiahli cez hlavu vrece z hrubého plátna, niekoľko z nich vystrašene vykričlo.

Matka Margaret vstala a zamávala rukami. „Pán Vernon je profesionál!“ zvolala. „Nebojte sa!“

Spod vreca sa ozval hlas: „Len sa bojte!“ opravil ju pán Vernon. „Ak sa nevyslobodím do jednej minúty, dôjde mi kyslík.“ Matka Margaret sa zarazene posadila, akoby uvažovala, či neurobila chybu, keď pozvala muža, ktorý teraz pred zrakmi jej zverencov možno zahynie.

Leila sa krčovito držala stĺpikov zábradlia a vyzerala pomedzi ne ako spoza mreží v kletke. Dvaja asistenti zdvihli biele plátno a prehodili ho cez pána Vernona. Plátno ho zahalilo od hlavy po päty. Jeden asistent vytiahol veľké presýpacie hodiny a postavil ich na zem, aby všetci videli, ako sa v nich sype piesok a odpočítava sa jedna sekunda za druhou.

Leila zatajila dych. Postava pod plátnom sa zmietala a zvíjala. Miestnosťou sa rozliehal rachot reťazí. Vtom si spomenula, ako bola pred niekoľkými minútami sama uväznená v komore.

Keď sa v hodinách presýpali posledné zrnká, deti hlasno odpočítavali: „Päť! Štyri! Tri! Dva! Jeden!“ Postava pod plátnom znehybnela. Sekundy bežali. Diváci postupne vstávali a s otvorenými ústami uvažovali, či to patrí k predvádzanému číslu.

„Zložte mu to vrece!“ vykrikla Leila. „Pomôžte mu niekto!“

Dvaja asistenti hneď pribehli na javisko, zodvihli plátno, podržali ho pred stoličkou a opatrne zaň nazreli. Nato sa otočili k publiku a zavrtili hlavami, akoby hovorili: *Prišli sme neskoro*. Deti začali šaliať – niektoré dokonca zajačali, keď asistenti spustili plátno na zem.

Stolička, na ktorej pôvodne sedel pán Vernon, bola prázdna!

Diváci lapali po dychu, kým sa jeden z asistentov neotočil k publiku a nezložil si masku. Keď sa pod ňou objavili snehobiele zvlnené vlasy, Leila pochopila, že sa všetci dali nachytať. Kúzelník naozaj unikol – a tým najneočakávanejším spôsobom. Deti sa rozjasali, akoby im niekto práve oznámil, že si ich dnes všetky adoptoval.

Muž so zvlnenými bielymi vlasmi pristúpil k okraju pódia, zazubil sa a hlboko sa uklonil. Leilu to tak ohromilo, že div neskĺzla zo schodov. Namiesto toho vstala a tleskala hlasnejšie a dlhšie než ostatní.

Keď aplauz odznel, pretlačila sa davom – lakťom odstrčila svoju vysokú učiteľku i jej pomocnice – a pristúpila k mužovi. „Ako ste to urobili, pán Vernon?“

Pán Vernon sa na ňu pozrel. Rozžiarili sa mu oči, potom sa na chvíľu zarazil, akoby upadol do tranzu, a nakoniec ticho odpovedal: „Stavím sa, že vieš, prečo ti to nemôžem povedať.“

Leila sa zamyslela. „Kúzelník nikdy neprezerá svoje tajomstvá?“

Pán Vernon sa zasmial a zľahka jej poklepal na čelo. „Vieš čítať myšlienky?“

„Ak áno, neviem o tom.“ Leila si pretrela miesto, kde sa jej dotkol. Cítila, ako sa na ňu zozadu tlačia ďalšie siroty, a snažila sa ich vytesniť z mysle. „Naozaj vám hrozilo nebezpečenstvo?“

„Mne vždy hrozí nebezpečenstvo,“ uistil ju pán Vernon a zažmurkal.

Leila sa zasmiala. „Chcela by som sa naučiť unikať tak ako vy.“

„Hm.“ Prižmúril oči. „Vyžaduje si to roky praxe. Si pripravená veľa rokov trénovať?“

„Áno! Trénovala by som každú minútu každého dňa, aby som bola ako vy!“

„Nuž, nadšenie nebýva na škodu,“ povedal pán Vernon zamyslene. „Ako sa voláš, maličká?“

„Leila,“ zašepkala.

„Leila,“ zopakoval. „Krásne meno! A ako dlho bývaš u matky Margaret?“

„Celý život.“

Chvíľu mlčal. „Leila, rád by som ťa prišiel navštíviť. Neprekážalo by ti to?“

Leile zružovali líca. „Vôbec nie!“ vyhrkla. „A potom by ste ma mohli naučiť nejaký trik?“

„Možno...“ Znova sa usmial a v kútikoch očí mu naskákali veselé vrásky. Zovrel päste, a keď ich opäť roztvoril, Leila si všimla, že medzi nimi drží mäkkú bielu šnúрку. Jeden koniec jej vložil do dlane a zvyšok šnúřky pomaly spustil nadol. „Pre teba. Uvidíme, čo s tým dokážeš. Na začiatok vyskúšaj rôzne typy uzlov. Môžu sa ti hodiť v mnohých situáciách.“

Leila ešte viac očervenela. Mala chuť ho objat' a poďakovať mu, ale nechcela, aby si o nej myslel, že je bláznivá.

V tej chvíľi pána Vernona obklopili ostatné siroty, ktoré ho žiadali o autogram, a odstrčili Leilu nabok. Neprekážalo jej to. On sa vráti, príde ju navštíviť. Naučí ju nejaký kúzelnícky trik. Možno.

Bude pripravená. Ukáže mu zopár nových uzlov.

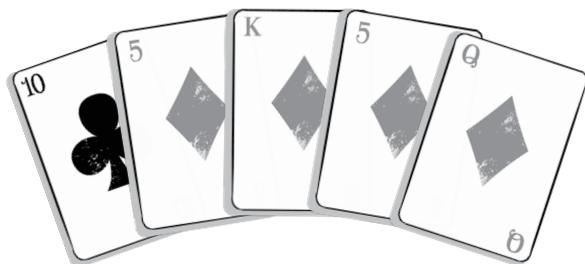
Neskôr v spálni, kde spávala s piatimi ďalšími deťmi, vytiahla zo skryšy za tehľou v stene vedľa svojej postele plechovku, otvorila veko a pozrela sa na niekoľko trblietavých kľúčov.

Jeden bol pre ňu veľmi dôležitý. Keď ju ako dojča zabalenú do prikrývky niekto položil na prah Sirotinca matky Margaret, na krku jej na šnúrke visel kľúč. Samozrejme, na nič z toho si nespomínala – vedela o tom len z rozprávania matky Margaret. Tento prvý kľúč ju priviedol k tomu, že zbierala ďalšie – náhradné alebo také, čo niekto stratil. Dúfala, že jedného dňa bude mať zaujímavú zbierku všetkých možných tvarov a veľkostí.

Keď sa teraz na ne dívala, premýšľala o kúzelníckom predstavení a o tom, ako sa pánu Vernonovi podarilo vyslobodiť z tých reťazí. A došlo jej, že práve odomkla niečo vo svojom vnútri: túžbu uniknúť. Naozaj uniknúť.

Keď sa muž s bielymi zvlnenými vlasmi ešte v ten týždeň vrátil so svojím manželom a ponúkol jej, že si ju adoptujú, jej želanie sa splnilo – akoby kúzlom.

DVA

Raz v noci o niekoľko rokov neskôr, v byte nad Vernonovým Magickým obchodom, sa Leila Vernonová prevažovala na svojej veľkej posteli. Nemohla spať. Keď zavrela oči, musela myslieť na temnú komoru. Jej štíhlu postavu zakrývala tenká mozaiková deka, ktorá ju len tak-tak chránila pred chladom, čo k nej vanul od otvoreného okna.

Okno bolo obrátené do Hlavnej ulice a zeleného parku, ktorý sa tiahol na obe strany. Na stenách a strope sa mihotala oranžová žiara pouličných lúčok a tieň olisťených vetiev tancovali do tichej hudby svrčkov a rosničiek volajúcich na seba z kopcov okolo mesta.

Večer ju obaja otcovia uložili do postele, prikryli ju a na dobrú noc jej zaželanali príjemné sny, ale Leila

vedela, že nijaké želanie ju nemôže ochrániť pred spomienkami na starý život. A tie spomienky ju navštevovali zvyčajne práve v noci. Občas boli ako nezvaní hostia, ktorí sa dlho zdržiavajú, hoci im domáci naznačili, že by mali odísť. Inokedy sa dobývali dnu ako neohrabaní lupiči, ktorí netušia, ako prekonať zamknuté dvere. A občas k nej prenikli ako sírový dym štrbinami v stenách, štípali ju vo veľkých hnedých očiach a hrozili, že ju zadusia.

Keď sa to už nedalo zniesť, Leila sa snažila myslieť na to, ako ju Vernonovci adoptovali. Držala sa tejto myšlienky ako kliešť, akoby ju mohla odviesť do bezpečia. Občas to zabralo, ale občas bola tma v zamknutých komorách spomienok taká hustá, že Leila cez ňu nedokázala preniknúť pohľadom.

Najmä po udalostiach s B. B. Bossom a jeho zábavným parkom plným zlodejov pred niekoľkými týždňami...

Leila zamrkala a ďalej sa dívala do stropu. Pripadala si šťastná, ale zároveň podráždená – šťastná, že má tento domov a túto rodinu, ale podráždená, že ju stále obťažuje minulosť. *Takto to nepôjde*, pomyslela si, odhodila prikrývku a prebehla ku knižnici, kam si uložila svoju tajnú plechovku.

Plechovka hlasno zarachotila a Leila si ju pritíska k hrudi, aby ju umlčala. Vo vedľajšej izbe spal jej